

hun fandt København afskyelig og hellere vilde dø end oftere at betræde den.

Hendes Bemærkning vakte en formelig Storm af Modsigelser. Med „kære Fru Mortensen“ vendte alle sig imod hende; men den uforknytte Skolelærerfrue gentog med Overbevisning sine Ord og tilføjede, at hun rigtignok ikke kunde forstaa, hvorledes Folk kunde udholde at leve blot otte Dage i et saadant Vognspektakkel og Menneskemylr.

Imidlertid sad den lille magre, uanselige Fru Aggerbølle og stirrede tavs hen for sig med bekymret og adspredt Mine, som om hendes Tanker endnu ikke havde sluppet Hjemmet og Børnene. Hun sad med Hænderne i Skødet og syntes segnefærdig af Træthed og Nattevaagen. Det saa' ud, som om hun med Flid havde valgt sig Pladsen bag den svulmende Fru Mortensen, for at ikke Aftenskæret skulde falde for spottende ind over hendes tidligt ældede Træk og falmede Silkekjole, hvis gammeldags Snit og altfor rummelige Liv sørgmodigt fortalte om svunden Ungdomsherlighed. Nu og da skottede hun frygtsomt hen til sin Mand, der med udfordrende Holdning havde stillet sig op foran Kakkellovnen, som om han vilde fornægte ethvert Kendskab til den Duft af Benzin, der fra hans stærkt glinsende Livkjole bredte sig ud over